

Zgodbe mavričnega mozaika

e-publikacija

MAVRIČNI MOZAIK

Center za odpravljanje socialnih stisk ljudi

Zavod *USPEŠEN.SI*

MESTNA OBČINA
VELENJE

Kazalo

Uvodna beseda	03
Gradnja moči skozi poplavo solidarnosti	04
Pomoč prijatelju v stiski po poplavi	05
Nova pot, skupna zgodba "Mavrični mozaik Velenja"	06
Soočanje s samoto	07
Začetek znova v zrelih letih	08
Prehod v neznano	09
Od tradicije do boja za samostojnost	10
Očetovstvo na prvi pogled	11
Zdravljenje žalosti	12
Premagovanje depresije	13
Svečka za mojo babi	14
Sence osamljenosti	15

Zavod **USPEŠEN.SI**

Uvodna beseda

Dobrodošli v e-publikaciji »Zgodbe mavričnega mozaika«, kjer se prepletajo ganljive pripovedi posameznikov, ki so premagovali življenjske stiske. Na vsaki strani boste odkrivali zgodbe moči, vztrajnosti in upanja, ki so jih naši sopotniki doživeli v soočanju z različnimi izzivi. Vabimo vas, da se pridružite tem edinstvenim pripovedim, ki razkrivajo človeško moč, povezanost in neverjetno sposobnost preseganja osebnih meja.

E-publikacija je plod projekta Center za odpravljanje socialnih stisk ljudi »MAVRIČNI MOZAIK«, ki ga je v letu 2023 podprla Mestna občina Velenje. Ob tej priložnosti želimo izraziti iskreno zahvalo vsem udeležencem, ki so delili svoje življenjske zgodbe in tako prispevali k nastanku tega dragocenega mozaika. Vaše pogumne pripovedi so luč v temi, ki nas obdaja, in skupaj ustvarjamo prostor za spodbudo, razumevanje ter medsebojno podporo.

Hvala tudi Mestni občini Velenje za podporo projektu. S tem ste omogočili, da so se te zgodbe lahko prenesle v digitalni svet, kjer bodo našle pot do širše skupnosti ter navdihnile še mnoge druge. Vabljeni na to izjemno potovanje, kjer se besede dotikajo src in vsaka zgodba odseva luč v temi.

Gradnja moči skozi poplavo solidarnosti

V tem letu sem doživela eno težjih preizkušenj v svojem življenju – poplavo. Kot mnogi drugi sem doživela, kako voda v trenutku odnese ne le materialne stvari, temveč tudi varnost, spomine in občutek stabilnosti.

Tisti dan je bil kot nočna mora, ko so vodostaji rek v kratkem času nenadzorovano narasli in preplavili naše domove. Svet okoli mene se je zlomil, ko sem opazovala, kako voda brezčutno uničuje vse pred sabo. Naenkrat je bila voda v mojem domu, ostala sem brez varnosti, brez svojega zavetja, ki sem ga gradila vrsto let.

V prvih dneh po poplavih nisem dihala. Adrenalin, ki je prepojil moje telo in borba za reševanje tega kar je ostalo, mi je dalo moč, da sem ostala na nogah, čeprav sem občutila nelagodje in hudo izgubo. A sem v vsem tem kaosu začutila neverjetno solidarnost in sočutje sočloveka.

Skupnost se je združila in postala moja opora. Ljudje so prihajali z rokami, napolnjenimi z ljubeznijo in željo po pomoči. Nekateri so delili hrano, drugi nudili prenočišče, tretji so se pridružili v čiščenju in obnovi. Skupaj smo se spopadali s posledicami naravne katastrofe, in to povezovanje v težkih trenutkih je bilo prav tisto, kar mi je dalo moč, da se poberem in pogledam naprej.

Skozi tedne, ki so sledili, smo obnavljali ne le zidove, stene in tla svojega doma, temveč tudi gradili nove vezi. Delo v skupnosti je postalo terapevtsko, saj smo se spopadali s posledicami ne samo fizične izgube, ampak tudi čustvene travme. Z deljenjem izkušenj in občutkov smo si med seboj nudili oporo ter ustvarili varno okolje za izražanje bolečine in obnovitev notranje moči.

Kljub materialni izgubi sem pridobila nekaj neprecenljivega – občutek povezanosti. Ljudje, ki so bili nekoč neznanci, so postali prijatelji, ki so me podpirali v najtežjih trenutkih. In tako sem postala del tega občutka enotnosti, ki je vzniknil iz naplavin. Odpornost, solidarnost in povezovanje v težkih časih so postali temelji, na katerih gradim svojo prihodnost. Skozi ta preizkus sem spoznala, da smo lahko močni in odporni, če stojimo skupaj, in da je skupnost resnično neprecenljiv vir podpore v času krize.

J. B.

Pomoč prijatelju

V najtežjih trenutkih preizkušenj se resnično pokažejo močne vezi med ljudmi. Avgusta 2023 je poplava v celoti uničila dom mojega prijatelja, osebo, ki sem jo poznal že od malih nog. Skupaj sva rasla, premagovala ovire in postavljala nove temelje, ko sva si utirala pot v odraslost in si ustvarjala vsak svojo družino.

Nenadoma pa se je vse spremenilo. Njegov dom, ki ga je gradil z ljubeznijo in trudom, je bil v trenutku potopljen v dva metra poplave. Uničeno je bilo vse, kar si je skozi leta ustvaril. Videti prijatelja, ki je izgubil vse, kar mu je bilo drago, je boleče doživetje. Vendar pa sem vedel, da moram stopiti v akcijo.

Prvi dnevi po poplavi so bili zaznamovani s fizičnim naporom, a še bolj s čustveno močjo, ki smo jo delili med seboj. Skupaj smo se zbrali in se potopili v blato in vodo, da bi izkopal dom, ki ga je zaznamovala naravna katastrofa. Cele dneve smo preživeli v mulju, a kljub utrujenosti smo čutili notranjo moč, ki nas je vlekla naprej.

Po več tednih napornega dela smo končno očistili hišo in okolico. Lesena, montažna hiša je bila sprva le še senca tega, kar je nekoč bila. Vendar pa nismo obupali. Solidarnost in vzajemna pomoč so postali naša gonilna sila. Nismo čakali na pomoč od zunaj, stopili smo skupaj, kot smo to počeli že mnogo let, in začeli graditi na novo.

Trgali smo vse, kar je bilo uničeno, in začeli znova. Postavili smo nove temelje, doslovno in simbolno. Nove stene, tla, stropi - vse je bilo potrebno menjave in obnove. Skupaj smo iskali nove kose opreme, napolnili police in omare z novimi stvarmi, ki so zapolnile prostor s svežim upanjem.

V tem procesu obnove smo ne samo popravljali fizične škode, temveč smo tudi krepili dušo in srce. Solidarnost nas je združila še tesneje, in vzajemna pomoč je postala vez, ki nas je držala pokonci v najtežjih trenutkih. Postali smo simbol odpornosti, ne le v fizičnem smislu, temveč tudi v moči, ki jo lahko ustvari združena skupnost.

Danes stoji dom ponovno vzravnani, a ni le obnova hiše. Je zgodba o prijateljstvu, o vztrajnosti in o tem, kako se lahko v najtemnejših trenutkih svetlobe najdemo v povezanosti z drugimi. Poplava nas je preizkusila, vendar smo skozi to preizkušnjo postali še močnejši skupaj.

B. T.

Nova pot, skupna zgodba: »Mavrični Mozaik Velenja«

Ko sem pred leti prišel iz Bosne in Hercegovine v Slovenijo, sem bil poln upanja in želje po novem začetku. Moje prvo srečanje z Velenjem je bilo preprosto, vendar polno topline in prijaznosti. Mesto, ki je bilo takrat v razcvetu industrijskega razvoja, je oddajalo občutek enotnosti in skupnosti in mi je takoj priraslo k srcu.

V Velenju sem našel svoj novi dom, kjer sem se počutil sprejetega in delček večje družine. Občutek domačnosti sem doživel še bolj intenzivno zaradi prisotnosti številnih tujcev, ki so prav tako kot jaz iskali novo življenje v tem mestu.

Udarniško delo je postalo naša skupna vez, most med različnimi kulturami, ki so bile združene v gradnji tega mesta. Z delom roko ob roki smo soustvarjali zgodbo Velenja, pri tem pa se ne ozirali na razlike, temveč slavili pestrost, ki jo vsak posameznik prinese v skupnost.

Sedaj, kot ponosen upokojenec z več kot 40 leti življenja v Sloveniji, se oziram nazaj na pot, polno izzivov, a tudi radosti sodelovanja in povezovanja. Velenje ni le mesto na zemljevidu, temveč je živahna skupnost, ki je zrasla iz pestrosti in raznolikosti svojih prebivalcev. Moja zgodba v tem mestu ni le moja, temveč je del mavričnega mozaika, ki ga sestavljamo vsi skupaj.

Soočanje s samoto

V Slovenijo sem prišla iz Kosova pred petimi leti, polna upanja, a hitro sem se soočila s tiho bitko samote. V tujem okolju sem se znašla osamljena, oddaljena od domačega okolja. Dnevi so postajali dolgi, in vsaka tiha noč je prinašala s seboj izziv soočanja s samoto.

Sčasoma sem spoznavala raznolikost okoli sebe, a kljub temu sem se počutila kot tujka v lastni koži. Bila sem nevidna, vpetost v neznano pa je okrepila občutek osamljenosti. Vendar sem se odločila spremeniti svojo zgodbo.

V svojem boju s samoto sem se odločila uporabiti tehniko pisanja dnevnika kot sredstvo izražanja svojih čustev in razmišljanj. Vsak dan sem zapisovala izkušnje, dvome in želje, kar mi je omogočilo globlje razumevanje same sebe. Pisanje dnevnika je postalo moje terapevtsko orodje, ki mi je pomagalo osvoboditi čustvena bremena in hkrati služilo kot most med mano in svetom okoli mene. S pozitivnimi afirmacijami in postavljanjem ciljev sem gradila notranjo moč ter našla pot do premagovanja samote. Pisanje dnevnika se je izkazalo kot ključno orodje pri gradnji mostov s skupnostjo in odkrivanju notranje moči za pozitivne spremembe v življenju.

S trudom sem se začela vključevati v lokalno skupnost, navezovala sem stike in se udeleževala različnih dogodkov. Odkrila sem prostor, kjer sem lahko delila svojo zgodbo, izrazila svoje občutke. S pomočjo odprtega dialoga sem spoznala, da ni sramota prositi za pomoč, in to je postala moja ključna ugotovitev.

Zdaj, po petih letih, gledam na svojo pot soočanja s samoto kot na izziv, ki me je oblikoval. Naučila sem se, kako graditi mostove s tistimi okoli sebe, kako poiskati podporo in izkoristiti priložnosti za povezovanje. Moj boj s samoto se je spremenil v zgodbo preobrazbe, ki je postala moj notranji vir moči.

Začetek znova v zrelih letih

Po dolgoletni predanosti svoji karieri sem doživela srhljivo preizkušnjo izgube službe, ki je sledila nepričakovani izgubi dolgo pričakovanega otroka. Bila sem potopljena v temačen svet žalovanja in socialnih stisk, ki so me objele kot nepremagljiv oblak. Srce je bolelo zaradi izgube ne samo zaposlitve, temveč tudi zaradi pretrganih sanj o družini.

Vsak dan se je zdel neskončen boj. Nenadoma sem se znašla v situaciji, kjer sem izgubila tako ljubljeno osebo kot tudi finančno varnost. Temna oblačila žalovanja so obkrožala moje vsakdanje življenje, medtem ko sem se trudila najti svetlobo na dnu tega brezna. Kljub temu sem vedela, da moram nekako najti pot naprej.

Obrnila sem se k ljudem, ki so mi bili blizu, in odkrila moč povezovanja. Podpora prijateljev in družine je postala most do preživetja. Skozi izmenjavo čustev in spodbudnih besed sem začela čutiti, da nisem sama. Kljub težavam sem začela raziskovati možnosti za ponovno vzpostavitev svojega življenja.

Najprej sem se lotila soočanja z žalovanjem in iskanja strokovne pomoči. Terapevtski pogovori so mi pomagali razumeti in obvladovati svoje čustveno stanje. Postopoma sem se začela ukvarjati tudi s profesionalnim razvojem, ki bi mi omogočil nov začetek v karieri.

Ključno vlogo pri premagovanju socialnih stisk je igrala tudi skupnostna podpora. Vključila sem se v lokalne skupine za samopomoč, kjer sem našla enako misleče posameznike, ki so delili svoje zgodbe o preživetju in ozdravitvi. Skupinsko zdravljenje je okrepilo moje notranje zdravje in mi dalo upanje.

Postopoma sem se dvigala iz te temne faze. S podporo svoje okolice sem našla novo zaposlitev, ki je postala ključ do finančne stabilnosti. Čeprav so bili koraki majhni, sem čutila, da se znova vzpenjam. Nov začetek v zrelih letih je postal potrditev, da nikoli ni prepozno za spremembo. Moja zgodba dokazuje, da se lahko tudi po najtemnejših trenutkih življenja pojavi svetloba in da je možno začeti znova, ne glede na to, koliko sveč je ugasnilo v preteklosti.

B.M.

Prehod v neznano

Ko sem zaključila osnovno šolo, sem bila polna navdušenja in pričakovanj ob vstopu v srednjo šolo. A ta prehod se je izkazal za težjega, kot sem si kdaj predstavljala. Šolske klopi so postale večje, obrazi so postali tujci, teren, ki sem ga poznala, pa je postal popolnoma neznano ozemlje.

Vsakodnevno soočanje s tujimi obrazi me je spravljalo v nelagodje. Prejšnji sošolci so se razpršili po različnih šolah, in sama sem ostala brez tistega varnega "štartnega" položaja. Novi predmeti so prinesli nove izzive, učitelji so bili neznani, učna snov pa zahtevnejša. Občutek izgubljenosti in pritiska za doseganje dobrih rezultatov je hitro vplival na mojo samozavest.

Prvi izpiti so bili zahtevni, in strah pred neuspehom se je prikradel v moje srce. Postala sem previdna in zadržana, izogibala sem se socialnim stikom, ker sem se bala, da ne bom sprejeta. Osamljenost je postala stalna spremljevalka, vse do trenutka, ko sem se zavedla, da nisem sama.

S pogovori s sošolci sem spoznala, da jih veliko doživlja podobne stiske. Skupaj smo si izmenjali izkušnje, se podpirali in gradili nove prijateljske vezi. Z vsakim novim dnevom sem spoznavala, da nismo sami na tem potovanju. Občutek pripadnosti je rasel, in kmalu sem ugotovila, da se lahko skupaj spopademo z izzivi, ki jih prinaša nova šolska stopnja.

Premagovanje stiske je bilo postopno. Skozi nova prijateljstva sem začela graditi svojo samozavest in se soočati s šolskimi izzivi. Sčasoma je negotovost izginila, in začela sem uživati v priložnostih, ki mi jih je srednja šola prinesla. Spoznala sem, da se lahko soočim z izzivi, ki mi jih življenje postavlja, in da imam ob sebi podporo, na katero se lahko zanesem.

Od tradicije do boja za samostojnost

Prihajam iz Kosova, kjer so določeni običaji in družinska hierarhija močno prisotni v vsakdanjem življenju. V družini sem kot žena odgovorna za gospodinjstvo in kuhanje, medtem ko je mož glava družine. To je bila naša dolgoletna tradicija, ki sem jo vzela za samoumevno. Toda ko sem se z možem preselila v Slovenijo in se znašla v popolnoma drugačnem kulturnem okolju, so se začeli izzivi.

Po prihodu v novo državo sem se prijavila na zavod za zaposlovanje, vendar sem naletela na nerazumevanje njihove strani. Njihova perspektiva ni zajemala kulturnih razlik, ki sem jih prinesla s seboj. Možnost redne zaposlitve ni bila sprejemljiva za mojega moža, kar je povzročilo stisko in negotovost v mojem življenju. Omejena sem bila na vlogo skrbnice doma, kar je bilo v nasprotju z mojimi željami po samostojnosti in vključevanju v novo družbo.

Kljub temu sem vztrajala in se odločila, da se vključim v izobraževanje. Mož mi je privolil vsaj v to možnost, kar je bil prvi korak k osamosvajanju. Sčasoma sem začela obiskovati različne izobraževalne programe, ki so mi omogočili, da sem izpopolnila svoje veščine in se hkrati povezala z drugimi ženskami v podobnih situacijah.

Skozi proces izobraževanja sem pridobivala znanje in samozavest, ki sta me spodbudila, da sem začela raziskovati alternativne možnosti za vključevanje v delovno okolje. Odkrila sem različne programe podpore za ženske, ki se soočajo z enakimi kulturnimi izzivi, in skupaj smo gradile mostove do neodvisnosti.

P.A.

Očetovstvo na prvi pogled

Zgodilo se je nepričakovano. "Dragi, postal boš očka!", so bile besede, ki so obrnile moje življenje na glavo. Sprva sem bil v šoku in potreboval sem čas, da sem sprejel novo realnost, ki se je odvijala pred mano. Panika me je obhajala, saj sem se zavedal odgovornosti, ki so se nenadoma pojavile pred menoj.

Skupaj z življenjsko sopotnico sva se soočala s izzivi, kako zagotoviti vse, kar bo najin novi družinski član potreboval. Vprašanja o nakupu stanovanja, opremljanju doma in ustvarjanju varnega okolja za otroka so se pojavljala kot vrtinec, a hkrati so bile to naloge, ki so mi dajale jasno usmeritev v prihodnosti.

Sčasoma sem se zbral in začel iskati rešitve. Skupaj s partnerko sva raziskovala možnosti, postavljala načrte in gradila temelje za družinsko življenje. Čeprav sem sprva čutil stisko zaradi nepričakovane novosti, sem kmalu spoznal, da je pripravljenost za spremembe ključna in da bo očetovstvo prineslo nove radosti ter priložnosti za rast in razvoj.

B.M.

Zdravljenje žalosti

Prejel sem klic. Glas je bil hladen, besede pa so bile kot hladen veter, ki mi je šinil v srce. "Ni je več." so bile besede, ki so mi zarezale v dušo. V tistem trenutku se mi je podrl svet, in življenje, ki sem ga poznal, je postalo prežeto s temno bolečino. Na ta način sem izvedel, da je moja partnerka umrla v prometni nesreči.

V dneh, ki so sledili, sem se spopadal s poplavo čustev - od nejevere in jeze do neskončne žalosti. Nisem bil z njo v tistih kritičnih trenutkih. Nisem se mogel posloviti, povedati ji, kako zelo jo ljubim. Bila je nenadna izguba, ki me je pustila brez opornih točk, izgubljenega v svoji bolečini.

Vsak dan je bil boj, kot da sem se utapljal v morju solz. Nisem vedel, kako naprej, kako naj najdem smisel v svetu, kjer je bila ona nekoč moj svet. Vedel sem, da se moram soočiti s to bolečino, a vsak korak v temi je bil kot hoja po labirintu izgubljenih sanj.

Odločil sem se poiskati pomoč. Terapevt mi je postal zatočišče, kjer sem lahko izlil svojo žalost, jezo in nemoč. Skozi pogovore sem spoznaval, kako se soočiti z izgubo, kako pustiti prostor žalovanju in se ne obremenjevati z občutkom krivde. Počasi sem začel razumeti, da se bolečina žalovanja ne izgubi, ampak s časom postane lažja za nositi.

Skupnost je postala druga opora. Sodeloval sem v skupini za žalovanje, kjer smo si delili svoje zgodbe. Skupaj smo razumeli, da ni pravilnega načina žalovanja, da vsak od nas hodi svojo pot. Skozi to skupnost sem začel videti svetlobo v temi, občutek povezanosti z drugimi žalujočimi.

Vsak dan sem se prebijal skozi bolečino, a postajal tudi močnejši. Pričel sem čutiti, da je moje življenje še vedno vredno življenja, da ima lahko nova poglavja, čeprav z drugačnim pomenom. Pomembno je bilo, da sem se naučil, kako ljubezen ostane v srcu, tudi če fizično ni več prisotna. Skozi temo sem našel svetlobo. Skozi solze sem našel moč. In skozi spomine sem odkril način, kako ljubezen nadaljevati v svojem srcu, kljub izgubi ljubljene osebe.

A. E.

Premagovanje depresije

Rodila sem drugega otroka, in s prihodom malega sončka bi morala doživljati radost in srečo. Toda vsak dan sem se pogrezala v temo lastnih misli, občutkov nemoči in osamljenosti. Poporodna depresija je kot težka senca padla name, prikradla se je neopazno in me zgrabila v svoje hladne objeme.

Bila sem sama za vse, čeprav nisem bila osamljena. Otrok je bil zdrav in prekrasen, a jaz sem se borila s temno stranjo materinstva. Vsak jok mojega malčka je rezal skozi moje možgane kot mačeta, sprožal valove krivde in nemoči. Moje misli so postale zmedene, in brez strokovne pomoči sem se znašla na robu prepada.

Spopadala sem se z nihanji razpoloženja, izolacijo in nezmožnostjo uživanja v trenutkih, ki bi morali biti srečni. Enostavne naloge so postale nepremagljive gore, ki so se zdele previsoke za osvojitev. Takrat sem se odločila, da potrebujem pomoč, in to ni bila znak šibkosti, temveč moči.

S podporo strokovnjakov sem začela graditi most do ozdravitve. Terapevtski pogovori so mi pomagali razumeti korenine mojih občutkov in me usmerili k pravilnim načinom soočanja s temi izzivi. Skupinska terapija z drugimi mamicami, ki so doživljale podobno, je okrepila občutek, da nisem sama.

Vsak dan je bil izziv, a sčasoma sem začela videti svetlobo. Zavedanje, da nisem osamljena in da obstaja pomoč, mi je dalo moč premagati temo, ki me je zajela. Postopoma sem se vzpenjala iz globin depresije in ponovno začela uživati v vsakem trenutku z otrokom.

H.M.

Svečka za mojo babi

Babi je bila moj vzor, moja druga mama. Stara je bila 88 let, ko je odšla v večnost, vendar bolečina izgube je ostala močna. Minili sta že dve leti, a včasih se v mislih spomnim njenega ljubečega nasmeha, ki je bil zame sonce v najtemnejših trenutkih.

Soočanje z izgubo je bilo hudo. Pogrešam jo vsak dan, vendar nekje globoko v srcu vem, da je njena prisotnost še vedno z mano. Občasno me celo obišče v sanjah, kot nežen veter spomina. Vsakič, ko se prebudim, prižgem svečko v njen spomin.

S svečko ustvarim majhno svetlo točko, ki osvetli temo žalosti. V plamen postavim spomine na babi, njeno modrost, ljubezen in toplino. Sveča postane most med preteklostjo in sedanjostjo, in čeprav fizično ni več med nami, njena svetloba še vedno sije v mojem srcu.

Vsaka sveča je kot molitev za mir njeni duši in opomnik, da ljubezen ni omejena na čas in prostor. Babi ni le preteklost, ampak tudi del moje sedanjosti. In ko se spominjam, mi njena ljubezen daje moč, da nadaljujem svojo pot, vedoč, da je njena svetloba vedno z mano.

D.A.

Sence osamljenosti

V življenju sem se soočil s precejšnjo osamljenostjo. Starši so odšli, in v tem mestu, kjer sem se znašel, sem le redko našel pristne povezave. Socialno življenje je bilo res bogo, znanci le redki, občasni dogodki pa so le obarvali sivo vsakdanjost.

V zadnjih 20 letih sem večkrat menjal službe, iskal stabilnost in priložnosti za nova poznanstva. Vendar so bile večinoma le kratkotrajne zaposlitve, in vsaka nova služba je pomenila novo okolje, kjer sem bil zopet tujec. Osamljenost je postala stalna spremljevalka.

Sčasoma sem uvidel, da ni dovolj le občasno stopiti iz cone udobja na kakšen dogodek. Potreboval sem trajne spremembe in osebno preobrazbo. Odločil sem se za korak iz osamljenosti, ne le v družbi drugih, temveč predvsem k odkrivanju samega sebe.

Začel sem raziskovati svoje interese in strasti, ki so bile v senci moje osamljenosti. Udeleževal sem se delavnic, ki so odpirale nova obzorja in prinašale možnost za nove stike. Postopoma sem spoznaval ljudi, ki so delili moje interese, in tako so se začele stikati pristne povezave.

Vendar pa je ključ do osebne preobrazbe ležal tudi v sprejemanju samega sebe. Začel sem razumevati, da ni sramota, če sem trenutno brez "klasične" družine ali stabilne službe. Osamljenost je postala moj učitelj, ki me je vodil k notranjemu raziskovanju in razvoju.

Zdaj, ko gledam nazaj na svojo pot, vidim, da so bile osamljenost in spremembe v službah le mostovi, ki so me pripeljali do tega trenutka. Z odkritjem samega sebe sem našel notranjo moč, ki presega zunanje okoliščine. Moje življenje ni več zaznamovano le z osamljenostjo, temveč je postalo zgodba o osebni rasti, samopodobi ter iskanju smisla in povezav, ki presegajo fizične meje.

G.B.

MAVRIČNI MOZAIK

Center za odpravljanje socialnih stisk ljudi

Zavod *USPEŠEN.SI*

MESTNA OBČINA
VELENJE